

Novine u jurisprudenciji Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine

Pripremio: Edin Čengiđ, Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine

Uvod

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine za period juli – decembar 2020. godine je za ovaj broj *Pravne hronike* izdvojio sažetke šest odluka. Iz oblasti krivičnog prava izdvojene su dvije odluke, od kojih je jednom odlukom ovaj Sud našao da je prvostepeni sud pravilno zaključio kada je prijedlog odbrane za izvođenje dokaza saslušanja svjedoka odbio jer odbrana nije obrazložila relevantnost tih dokaza (svjedoci nisu imali saznanja o predmetnom krivičnom djelu), dok je drugom odlukom utvrđeno da ranija osuđivanost ne može predstavljati naročitu okolnost za produženje pritvora. Nadalje, iz građanskog referata za pregled su izabrane tri revizijske odluke koje se tiču valjanosti testamenta sačinjenog pred svjedocima, naknade materijalne štete zbog nemogućnosti namirenja potraživanja prodajom založene stvari, kao i raskida ugovora o kupoprodaji nekretnine zbog materijalnih nedostataka. Iz oblasti upravnog prava izdvojena je jedna odluka i to odluka broj 01 0 U 010930 17 Uvp.

Predmet broj 04 0 K 010025 20 Kž – Ovlaštenje suda da cijeni prijedloge za izvođenje dokaza u odnosu na njihovu relevantnost u predmetu

Činjenice i žalbeni navodi

Presudom Kantonalnog suda u Zenici broj 04 0 K 010025 18 K od 08.01.2020. godine optuženi J.T. i I.B. oglasili su krivim zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1 preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ) u vezi sa članom 22 istog Zakona, za koje su osuđeni na kazne zatvora u trajanju od po 3 (tri) godine. Protiv navedene presude žalbu su izjavili branioci optuženih na temelju svih zakonom propisanih žalbenih osnova. U žalbama su, između ostalog, ukazali da je prvostepeni sud povrijedio pravo na odbranu optuženih, odnosno učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312 stav 1 tačka d) ZKP-a FBiH time što je odbio prijedlog odbrane za ispitivanje dva svjedoka K.B. i B.R., iako ovi svjedoci imaju saznanja o počiniocima krivičnog djela, odnosno mogli su dati alibi optuženima za vrijeme kad se desilo krivično djelo (kako je naveo branilac optuženog J.T.), dok je branilac optuženog I.B. naveo da nisu opravdani dati razlozi za odbijanje tog prijedloga.

Odluka

Ispitujući ovu presudu u granicama žalbenih navoda Vrhovni sud FBiH je našao da prethodno navedeni žalbeni prigovori ne dovode u pitanje zakonitost pobijane presude iz razloga što iz obrazloženja pobijane presude (na strani 4) proizilazi da je navedeni prijedlog odbrane odbijen jer odbrana nije obrazložila relevantnost tih dokaza, odnosno nije uvjerala sud da naprijed pomenuti svjedoci imaju saznanja o predmetnom krivičnom djelu. Naime, provjeravajući prethodno navedenu žalbenu tvrdnju branioca optuženog J.T., ovaj Sud je utvrdio da iz zapisnika o glavnom pretresu održanom dana 06.11.2019. godine proizilazi da je isti stavio prijedlog da se, između ostalih, kao svjedok odbrane ispita K.B., bliži rođak oštećenog, koji je prema navodima branioca „u jednom momentu bio lišen slobode i prilikom njegovog privođenja od strane pripadnika HOS-a, koje će

on imenovati, saznao je i zna ko je izvršilac ovog krivičnog djela“, kao i B.R., koji je s formacijama HOS-a preuzeo komandu u gradu M. dana 01.07., te raspolaže širim informacijama bitnim za predmet, a koje se odnose na to kad je upoznao optuženog J.T., kojim formacijama je isti pripadao, a moguće i informacijama ko je odveo oštećenog i likvidirao ga. Imajući u vidu prethodno navedeno, vijeće ovoga Suda je izvelo zaključak da je jasno kako iz ovakvog prijedloga doista ne proizilazi da bi ispitivanje pomenutih svjedoka bilo relevantno za konkretni predmet, budući da za B.R. ni sam branilac ne raspolaže podacima da li isti ima bilo kakvih saznanja o predmetnom krivičnom djelu, dok su saznanja K.B. posredna, i to od osoba koje nije imenovao (da bi se eventualno te osobe ispitale), pa suprotni žalbeni navodi branioca optuženog J.T. nisu mogli biti prihvaćeni. Stoga je, i po ocjeni ovog Suda, pravilno postupio prvostepeni sud kada je odbio ove prijedloge odbrane. Pri tome ovaj Sud smatra bitnim podsjetiti da na osnovu člana 278 stav 2 ZKP-a FBiH sud ima ovlaštenje cijeliti je li izvođenje predloženih dokaza relevantno za predmet ili ne, uz obavezu da u obrazloženju svoje presude navede razloge zbog kojih je odlučio da odbije određene prijedloge stranaka za izvođenje dokaza. Kako je u konkretnom slučaju prvostepeni sud upravo tako i postupio, ne stoje žalbeni navodi da sud nije dao relevantno obrazloženje za odbijanje prijedloga odbrane, pa pobijanom presudom nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312 stav 1 tačka d) ZKP-a FBiH.

Predmet broj 03 O K 020485 20 Kž – Ranija osuđivanost kao naročita okolnost iz člana 146 stav 1 tačka c) ZKP-a BiH

Činjenice i žalbeni navodi

Rješenjem Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 O K 020485 20 Kv 2 od 26.08.2020. godine prema osumnjičenom A.K., protiv koga se vodi istraga zbog osnovane sumnje da je počinio krivično djelo Ubistvo iz člana 166 stav 1 u vezi sa članom 28 Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ FBiH) u sticaju sa krivičnim djelom Nedoizvoljeno držanje oružja ili eksplozivnih materija iz člana 371 stav 1 istog Zakona, produžen je pritvor za 2 (dva) mjeseca iz pritvorskog razloga propisanog u članu 146 stav 1 tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP-a FBiH). Protiv navedenog rješenja žalbu je izjavio branilac osumnjičenog zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U žalbi je navedeno da je osporenim rješenjem povrijeđena odredba člana 146 stav 1 tačka c) ZKP-a FBiH obzirom da nisu navedene okolnosti koje su naročite i koje ukazuju na postojanje opasnosti od ponavljanja krivičnog djela boravkom osumnjičenog na slobodi, te da ranija osuđivanost ne može predstavljati naročitu okolnost jer je posljednja osuda osumnjičenog bila prije 23 godine.

Odluka

Vrhovni sud FBiH je, razmatrajući žalbene navode, utvrdio kako je branilac osumnjičenog osnovano isticao da se ranija osuđivanost osumnjičenog nije mogla cijeliti kao naročita okolnost da će osumnjičeni ako se nađe na slobodi ponoviti krivično djelo. Naime, u skladu s praksom Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLjP) opasnost od ponovnog počinjenja djela, ako je uvjerljivo utvrđena, može navesti sudske vlasti da ostave osumnjičenog, odnosno optuženog, u pritvoru kako bi spriječile pokušaje da počinu daljnja krivična djela. Međutim, između ostalih uslova, a kako je to ovaj Sud naveo, potrebno je da ta opasnost bude vjerovatna, a mjera odgovarajuća u svjetlu okolnosti predmeta, posebno prošlosti optuženog. Prilikom odlučivanja o ovom pritvorskom osnovu ESLjP smatra prihvatljivim davanje značaja okolnostima kao što su preduzimanje nedozvoljenih aktivnosti u dužem vremenskom periodu, velika šteta prouzrokovana oštećenim licima i sklonost ka vršenju krivičnih djela. Kako je u ovom postupku nesumnjivo utvrđeno da je osumnjičeni ranije osuđivan posljednji put 1997. godine, da nakon toga nije činio krivična djela u dužem vremenskom periodu

i da nije osuđivan zbog istovrsnih krivičnih djela, vijeće ovoga Suda je našlo osnovanim prigovor branioca osumnjičenog da ta osuđivanost, koja se dogodila posljednji put prije 23 godine, ne može predstavljati naročitu okolnost koja ukazuje da će osumnjičeni ako se nađe na slobodi ponoviti krivično djelo. Međutim, kako je prvostepeni sud prilikom produženja pritvora osumnjičenom po pritvorskom razlogu iz člana 146 stav 1 tačka c) ZKP-a FBiH kao naročite okolnosti cijenio i činjenicu da se osumnjičeni i oštećeni nalaze u dugogodišnjem sukobu zbog neriješenih imovinskih odnosa, zbog čega su vodili spor pred sudom (koji je riješen u korist oštećenog) i da su svađe i prijetnje između njih prije kritičnog događaja bile svakodnevnne, onda i po mišljenju ovog Suda te okolnosti predstavljaju naročite okolnosti koje opravdavaju bojazan da će osumnjičeni ukoliko se nađe na slobodi ponoviti krivično djelo, čime je ostvaren pritvorski razlog iz člana 146 stav 1 tačka c) ZKP-a FBiH.

Predmet broj 65 O Ps 261391 20 Rev – Naknada materijalne štete zbog nemogućnosti namirenja potraživanja prodajom založene nekretnine, uzrokovane nezakonitim odnosno nepravilnim radom službenice suda

Činjenice

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Sarajevu, koja je potvrđena presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, odbijen je tužbeni zahtjev da se tuženi obaveže isplatiti tužiocu iznos od 221.450,00 KM na ime naknade materijalne štete, sa zahtjevom za zakonske zatezne kamate i troškove postupka. Iz činjeničnog stanja koje su utvrdili prvostepeni i drugostepeni sud proizilazi da je tužilac kao davalac kredita zaključio dva ugovora o dugoročnom kreditu s korisnikom kredita N.P. d.o.o. Sarajevo kojima su korisniku odobreni krediti u ukupnom iznosu od 1.700.000,00 KM; da je tužilac, kao zalogoprimac, dana 28.10.2005. godine zaključio sa Ž.M., kao zalogodavcem, dva ugovora o zalogu, koji su bili sredstvo obezbjeđenja potraživanja tužioca iz ugovora o kreditu zaključenih s N.P. d.o.o. Sarajevo; da je prilikom zaključenja navedenih ugovora o zalogu zalogodavac Ž.M. iz Sarajeva bio zastupan po punomoćniku H.E., advokatu iz Sarajeva; da je pravosnažnom presudom Općinskog suda u Sarajevu utvrđeno da tužilac Ž.M. nikada nije izdao, niti je kod Općinskog suda u Sarajevu izvršio ovjeru svog potpisa na punomoćima izdatim advokatu H.E. za zaključenje ugovora o zalogu te je utvrđena ništavost tih ugovora i naloženo brisanje upisane hipoteke, koje je i izvršeno; da nenaplaćena potraživanja tužioca iz predmetnih ugovora o kreditu iznose 1.784.076,52; da je procijenjena vrijednost založene nekretnine (stana u Sarajevu) iz koje se tužilac nije mogao namiriti u 2005. godini iznosila 221.450,00 KM; da su sporni ugovori o zalogu, na temelju kojih je bio izvršen upis hipoteke u zemljišnu knjigu, zaključeni na osnovu punomoći za koju je odlukom suda utvrđeno da nije izdata od strane vlasnika založene nekretnine, odnosno da ovjera potpisa vlastodavca nije pravilno izvršena, zbog nezakonitog rada službenika suda.

Odluka

Shodno odredbi člana 155 Zakona o obligacionim odnosima, materijalna šteta je umanjeње nečije imovine (obična šteta) i sprječavanje njenog povećanja (izmakla korist). Odredbom člana 185 stav 1 ZOO-a propisana je obaveza odgovornog lica da uspostavi stanje kakvo je bilo prije nego što je šteta nastala, a obaveza naknade materijalne štete smatra se dospjelom od trenutka nastanka štete (član 186 ZOO-a). Iz navedenih zakonskih odredaba proizilazi da je tužilac u ovom postupku po tužbi za naknadu štete, pored činjenice da je službenica suda izvršila nezakonitu radnju, koju je dokazao u smislu odredbe člana 123 stav 1 ZPP-a, bio dužan dokazati i da je on zbog toga pretrpio materijalnu štetu, kao i kada mu je šteta nastala. Suprotno rezonovanju revidenta, nemogućnost naplate njegovog dospjelog potraživanja iz založene nekretnine, za koju je utvrđeno da je u uzročnoj vezi s nezakonitom radnjom službenice suda, nije dovoljna za zaključak o postojanju štetne posljedice u vidu umanjeња

imovine tužioca, jer štetna posljedica za tužioca u konkretnom slučaju nastaje samo ako njegovo potraživanje nije moguće namiriti niti na jedan od načina predviđenih ugovorom s korisnikom kredita, kao njegovim glavnim dužnikom. Ovo iz razloga što se konkretni ugovori o zalogu, u kontekstu zahtjeva za naknadu štete, ne mogu posmatrati odvojeno od osiguranog potraživanja, odnosno od pravnog odnosa iz kojeg je to potraživanje nastalo. Naime, ništavost ugovora, zbog koje je tužilac ostao bez mogućnosti da iskoristi jedno od predviđenih sredstava osiguranja potraživanja iz ugovora o kreditu, neće imati za posljedicu umanjene njegove imovine sve dok postoji mogućnost da obaveze glavnog dužnika budu izmirene korištenjem drugih instrumenta, koji su također predviđeni ugovorom tužioca s korisnikom kredita. Pri tome nije od značaja pozivanje revidenta na redosljed iskorištavanja instrumenata osiguranja, nego je odlučujuće da li se u slučaju kada je potraživanje bilo višestruko obezbjeđeno uopšte može raditi o šteti ukoliko jedno od tih sredstava nije iskorišteno, iz bilo kojeg razloga.

Predmet broj 17 O P 056899 18 Rev – Raskid ugovora o kupoprodaji nekretnine zbog materijalnih nedostataka

Činjenice

Predmetnom tužbom tužilac je tražio da se raskine ugovor o kupoprodaji nekretnine zaključen dana 18.09.2013. godine kod notara M.Z. pa slijedom toga da se obavežu tuženi da tužiocu vrate kupoprodajnu cijenu od 55.000,00 EUR u protuvrijednosti od 107.570,00 KM i troškovi ugovora (ukupno 113.940,00 KM), a da se tužilac obaveže da tuženima preda u posjed nekretninu iz kupoprodajnog ugovora; alternativno, da su tuženi dužni otkloniti nedostatke na predmetnoj porodičnoj kući o svom trošku, ili da to učini tužilac na trošak tuženih.

Prvostepeni i drugostepeni sud su utvrdili da su parnične stranke dana 18.9.2013.godine zaključile notarski obrađen Ugovor o kupoprodaji kuće za koju je Rješenjem Općine Bihać od 25.03.2013. godine odobrena legalizacija. Tužilac je, kao kupac, stupio u posjed objekta odmah nakon zaključenja ugovora i isplate kupoprodajne cijene. Sa zadnje strane predmetne nekretnine na udaljenosti cca. 15-20 metara prolazi željeznička pruga iza koje je magistralni put, a ispred kuće je lokalni asfaltni put. Kuća je izvana fasadirana (nabačena) i ima vanjsku stolariju, a tužilac je prije zaključenja ugovora o kupoprodaji lično pregledao kuću izvana i unutra i tom prilikom nije ustanovio postojanje pukotina ili vlage – dakle, nedostatke koje je, kako tvrdi, primijetio kada je naknadno detaljno pregledao objekat. Tužilac je dana 23.12.2013.godine pismeno obavijestio tužene da je dana 18.09.2013. godine stupio u posjed kupljenog stambenog objekta, da je dana 25.09.2013. godine u prizemlju u dnevnom boravku otkrio pojavu vlage, a SMS porukom obavijestio ih je da je dana 01.10.2013. godine te 15.12.2013. godine uočio u objektu pukotine u malteru i na keramičkim pločicama u prizemlju i potkrovlju objekta, a 19.12.2013. godine pukotinu na vanjskoj fasadi nosivog zida, te je pozvao prodavce da odmah dođu i pregledaju kuću s opisanim nedostacima.

Odluka

Po ocjeni Vrhovnog suda FBiH, pravilno je odbijen zahtjev tužioca za raskid ugovora kod utvrđenih činjenica da je tužilac prije zaključenja ugovora pregledao objekat, da je i sam izjavio da nije primijetio bilo kakve nedostatke na objektu unutra i izvana, da je imao saznanja o tome gdje se objekat nalazi – u blizini pruge i magistralnog puta – kada je kupio takav objekat. Podrazumijeva se da je prihvatio takvu lokaciju sa svim manama koje nisu mogle ostati sakrivene od strane prodavaca pa se na takve mane u konkretnom slučaju nije ni mogao pozivati kao da ih nije znao, a koje bi dovele do raskida ugovora. Imajući u vidu nalaz vještaka građevinske struke da su tanke pukotine na zidovima estetske prirode i da ne utiču na nosivost i sigurnost objekta, da ne predstavljaju konstrukcijsko oštećenje

objekta niti opasnost za nosivost i sigurnost, kao i da je došlo do tonjenja objekta koji je izgrađen 1987. godine, a rekonstrukcija i sanacija da su izvedene nakon rata i da je objekat postao stabilan, time ne postoji odgovornost tuženih kao prodavaca za materijalne nedostatke koje predviđaju odredbe članova 478 i 479 ZOO-a na koje se revident poziva. Pravilno je odbijen i alternativno postavljeni zahtjev za otklanjanje nedostataka jer tužilac u toku postupka nije dokazao koji su to nedostaci koje bi tuženi trebali otkloniti i na koji način. U tom pravcu vještaku nije dat zadatak iako je na ročištu 16.03.2016. godine tužilac zadržao pravo da će nakon vještačenja tačno odrediti o kojim nedostacima se radi i na koji način se mogu otkloniti. Nižestepeni sudovi nisu pogrešno primijenili član 486 stav 3 ZOO-a kada su zbog nedokazanosti i ovaj zahtjev odbili.

Predmet broj 56 O P 040194 20 Rev – Valjanost testamenta sačinjenog pred svjedocima

Činjenice

Prvostepenom presudom je u cijelosti odbijen tužbeni zahtjev kojim je traženo da sud utvrdi kako nije pravno valjan testament S.D., koji je dana 19.08.1989. godine u kući zavještaoca na pisaćoj mašini zapisao svjedok S.R. u prisustvu svjedoka S.B. Iz činjeničnog stanja koje su utvrdili nižestepeni sudovi, za koje je vezan revizijski sud, proizilazi da je S.D., koji je znao da čita i piše, dana 19.8.1989. godine, usmeno izjavljujući da je to njegov testament, svojeručno potpisao ispravu pod nazivom „Testament“, koju je na pisaćoj mašini, po njegovom diktatu, sačinio S.R., a nakon što mu je sadržaj iste pročitao u prisustvu testamentarnih svjedoka S.B. i S.R., koji su se u tom svojstvu također potpisali na testamentu.

Odluka

Neosnovano revident ukazuje da sporni testament nije sačinjen u obliku utvrđenom u zakonu (član 67 ranijeg Zakona o nasljeđivanju), zbog toga što na samom testamentu nije navedena pismena izjava zavještaoca da je to njegov testament, budući da je u ovom postupku dokazano postojanje takve izjave. Naime, iz utvrđenog činjeničnog stanja jasno proizilazi da je sam zavještalac zamolio S.R. da mu napiše testament, što je ovaj po njegovom diktatu i učinio, u prisustvu još jednog svjedoka. Pored toga, utvrđeno je i da je zavještalac, koji je znao da čita i piše, prilikom stavljanja potpisa na tekst koji mu je prethodno pročitao pred testamentarnim svjedocima S.R. i S.B. izjavio da je ono što je potpisao njegov testament, kao i da su se nakon toga i svjedoci potpisali na testamentu. Budući da sposobnost zavještaoca za rasuđivanje u vrijeme sačinjavanja testamenta nije bila sporna, a nije utvrđeno ni da je isti bio natjeran prijetnjom ili prinudom da ga sačini niti da je bio prevaren ili u zabludi, proizilazi da je pravilan zaključak nižestepenih sudova da sporni testament S.D. ispunjava sve uslove za punovažnost pismenog testamenta pred svjedocima koji su propisani zakonom. Suprotno navodima revidenta, okolnost da u samom testamentu nije posebno napisana i izjava zavještaoca da je to njegov testament nije od značaja, budući da su sudovi u ovom postupku, na osnovu slobodne ocjene dokaza, sa sigurnošću utvrdili da je on na jasan način pokazao da se radi o njegovom testamentu. Budući da zakonom nije propisano da testament mora sadržavati pismenu izjavu zavještaoca da se radi o njegovom testamentu, nego da takva izjava mora biti data pred svjedocima prilikom potpisivanja testamenta, pravilan je zaključak nižestepenih sudova kako je zavještalac S.D. pred svjedocima izjavio da je sačinjena isprava njegov testament. Kako je usmena izjava zavještaoca sposobnog za rasuđivanje u ovom slučaju bila izričita i jasna, to su ispunjeni svi uslovi za punovažnost testamenta, pa je odluka drugostepenog suda kojom je tužbeni zahtjev odbijen zasnovana na pravilnoj primjeni odredbe člana 67 ZON-a.

Predmet broj 01 O U 010930 17 Uvp – Obaveza obavještanja zainteresiranih lica o održavanju javne rasprave u upravnom sporu

Činjenice

U upravnom postupku prvostepeni organ, Ministarstvo zdravstva, rada i socijalne politike USK-a, je na osnovu zahtjeva Privatne zdravstvene ustanove B. donio rješenje br. 09-37-7202-UP-1/2015 od 02.09.2015. godine, kojim je navedenoj ustanovi dao saglasnost za osnivanje ogranka apoteke u K., u ulici B.B. bb. Protiv navedenog rješenja žalbu su izjavili Zdravstvena ustanova K. i Privatna zdravstvena ustanova A.H., K., koja je dana 10.11.2015. godine odbačena rješenjem Ministarstva zdravstva, rada i socijalne politike USK-a br. 09-037-7202-UP-1/15. Nezadovoljni prvostepenom odlukom Zdravstvena ustanova K. i Privatna zdravstvena ustanova A.H., K. su na istu izjavili žalbu, koja je uvažena rješenjem Federalnog ministarstva zdravstva, Sarajevo br. 06-37-7769/15 od 04.01.2016. godine, protiv kojeg je tužilac Privatna zdravstvena ustanova B. pokrenuo upravni spor pred nadležnim sudom. Rješavajući po tužbi tužioca (protiv osporenog rješenja tuženog) Kantonalni sud u Bihaću je presudom br. 01 O U 010930 16 U od 09.05.2017. godine istu odbio kao neosnovanu, pri tome navodeći u obrazloženju svoje odluke da je, suprotno tužbenim prigovorima, tuženi organ pravilno i zakonito postupio kada je donio osporeno rješenje kojim su poništena rješenja Ministarstva zdravstva, rada i socijalne politike Unsko-sanskog kantona br. 09-37-7202-UP-1/15 od 10.11.2015. godine i od 02.09.2015. godine. U zahtjevu za vanredno preispitivanje presude prvostepenog suda tužilac je detaljno istakao razloge zbog kojih smatra da je nezakonito poništeno rješenje kojim je tužiocu data saglasnost za osnivanje ogranka apoteke a, pored ostalog, osporio je i status zainteresovanih stranaka u postupku, pri tome navodeći da Privatna zdravstvena ustanova A.H., K. ne postoji kao pravna osoba, te da ne može ni biti stranka u postupku. Predložio je da sud ukine prvostepenu presudu, te da istu preinači na način da usvoji tužbu i osporeno rješenje tuženog organa poništi kao nezakonito.

Odluka

Nakon što je ispitao zakonitost pobijane presude Vrhovni sud FBiH je presudom uvažio zahtjev za vanredno preispitivanje presude Kantonalnog suda u Bihaću br. 01 O U 010930 16 U od 09.05.2017. godine, istu ukinuo i predmet vratio istom sudu na ponovno rješavanje. Naime, u skladu s odredbom člana 28 Zakona o upravnim sporovima, upravni sporovi se rješavaju nejavno, po sudiji pojedincu ili na sjednici (stav 1), a ukoliko stranka u sporu zatraži da prisustvuje nejavnom rješavanju ili da se u predmetu održi javna rasprava, sud je dužan obavijestiti stranke i zainteresovana lica, ako ih ima, o datumu nejavnog rješavanja i njihovom pravu da tom rješavanju prisustvuju, odnosno održati usmenu raspravu javno (stav 2), s tim što stranke u sporu takav zahtjev mogu postaviti samo u tužbi ili odgovoru na tužbu (stav 3). U tužbi podnesenoj protiv osporenog rješenja tuženog organa tužilac je tražio od prvostepenog suda da u ovoj upravnoj stvari održi javnu raspravu upravo u skladu s odredbom citiranog člana 28 Zakona o upravnim sporovima, a kako je iz spisa predmeta evidentno, prvostepeni sud je održao usmenu javnu raspravu dana 09.05.2017. godine, ali je na istu pozvao samo tužioca i tuženi organ, dok zainteresovana lica Zdravstvena ustanova K. i Privatna zdravstvena ustanova A.H., K. nisu bila pozvana na raspravu (iako su čak u svom pismenom odgovoru na tužbu tražila da ih sud obavijesti o održavanju javne rasprave). Obzirom da zainteresovanim licima, po čijim žalbama je i doneseno osporeno rješenje od 04.01.2016. godine, nije omogućeno učešće u upravnom sporu u skladu s odredbom naprijed citiranog člana 28 Zakona o upravnim sporovima, a imajući pri tome u vidu i činjenicu da tužilac osporava status zainteresovanih lica, to je ovaj Sud ocijenio da je zbog navedenog zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke osnovan. Radi svega izloženog, odnosno obzirom da je prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane presude povrijedio pravila postupka, to je ovaj Sud zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke usvojio, pobijanu presudu ukinuo i predmet vratio prvostepenom sudu na ponovni postupak.